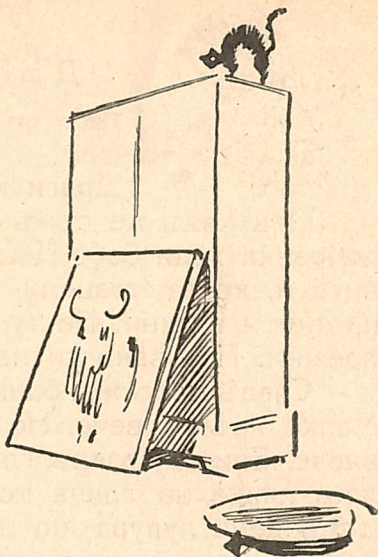

сле поотстъпихъ. Отдалечъ погледнахъ. Като живъ стоеше той върху дъската. И клатъше сякашъ за борба главата.

Зарадванъ котака скочи на долапа. Погледна ме хитро. Искаше да каже: „Кой каквото бърка, това нека лапа!“

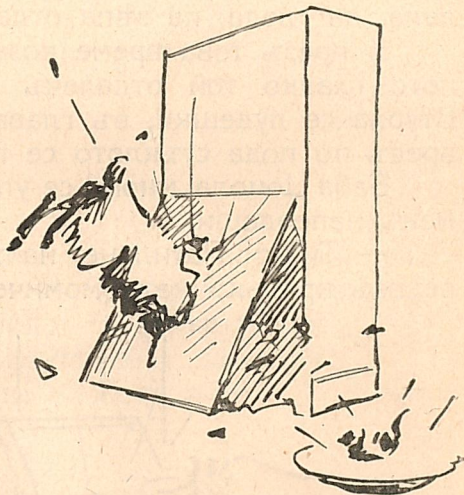

Помавихъ козела. Той много не мисли. Щомъ другъ козелъ зърна, назадъ се изстъпи, презъ глава се втурна, рамката удари. Дъската изпраска. Котакътъ подскочи, изфуча изплашенъ и въ лехена скочи. И въ отвора зиналъ козлю се натласка. После се задърпа. Ала късно бѣше. Дъската забита врата му бодѣше. И съ рамката вѣнка той врещи и тича. Мало и голѣмо срѣдъ двора се стича.

— А бре Патилане, туй на шо прилича! — викна запъхтѣна баба Цоцолана.

— Нишо, бабо, нишо. Твоето мимиче самó си нахлузи това огърliche!

Ти самъ ще се сѣтишъ, драги ми Смѣхурко, после какво стана. Знаешъ добре вече баба Цоцолана. Студенитѣ бани тукъ безсилнибѣха. Ушитѣ мидълго следъ това пламтѣха. Но млади и стари отъ сърце се смѣха.

Здравъ бжди Смѣхурко. Скоро пакъ ще пиша. Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятелъ вѣченъ:
Веселъ Патиланчо.